

schrijft hier: „Onafscheidelijk van de éénheid Gods is Zijn *eenvoudigheid*, waardoor wordt uitgedrukt, dat er in het Goddelijk Wezen niets saamgesteld is; want daar alle saamstelling een oorzaak onderstelt, die deze saamstelling tot stand bracht, zoo kan er geen saamstelling zijn in God, die geen oorzaak boven zich hebben *kan*. Hij kan niet saamgesteld zijn, noch uit geslacht en soort, noch uit zijn en wezen, noch uit vorm en stof, noch uit een wezen en zijn eigenschappen; want bij het volmaakte kan niets bijkomen, en al wat in God is, is God Zelf.”

En de Leidsche Faculteit, kort na de Dordtsche Synode een soort handboek voor de Gereformeerde Theologie uitgevende, schreef daarin: „De eenvoudigheid Gods is die hoedanigheid van het Goddelijk Wezen, waardoor het alle denkbeeld van *saamstelling* uitsluit, t. w. niet saamgesteld uit de deelen van grondmaterie en bestaanswijs, van stof en vorm, van geslacht en eigendommelijkheid, van idee en realiteit, van zijn, wezen en bestaan, maar in elk opzicht volstrekt allereenvoudigst van aard.”

Wij voegen hieraan nog toe de meer populaire verklaring van Ds. ROTTERDAM, in „Sions Roem en Sterkte”, als hij schrijft: „Wat is Gods eenvoudigheid? Antw. Die volmaakteheid Gods, waardoor alles wat in God is, God Zelf is, zonder dat er in Hem is een dadelijke samenvoeging van daden, eigenschappen en toevalligheden.”

Om nu op de zaak zelve te komen, zoo is het eisch, dat ook in onze dagen het woord „eenvoudig” als zoodanig recht verstaan worde. Alle verwarring met „enkelvoud” moet hierbij voorkomen worden. Men kan spreken van honderdvoudig, tienvoudig, en bedoelt daarmee, dat een zeker iets honderd- of tienmaal genomen is. En als men nu datzelfde slechts éénmaal neemt, dan heeft men wel het